

ΓΕΝΝΩ

ΓΕΝΝΩ Κ. ΓΕΝΝΑΩ, ρ. [*αρχ. γεννάω -ώ*], γεννώ. (Ακολουθούν 28 φρ.)·

- *άλλη καμιά δε γέννησε, μόν' η Μαριώ το Γιάννη*, βλ. λ. [Γιάννης](#)·
- *αλλού λαλούν οι κόκοροι κι αλλού γεννούν οι κότες*, βλ. λ. [κόκορας](#)·
- *αλλού τα κακαρίσματα κι αλλού γεννούν οι κότες*, βλ. λ. [κακάρισμα](#)·
- *βρήκε την κότα που (του) γεννάει τα χρυσά (τ') αβγά*, βλ. λ. [κότα](#)·
- *γαμώ τη μάνα και τον πατέρα που με γένναγαν ή γαμώ τη μάνα που με γένναγε*, βλ. λ. [μάνα](#)·
- *γεννάει το μυαλό του*, βλ. λ. [μυαλό](#)·
- *γεννάνε τα λεφτά του*, βλ. λ. [λεφτά](#)·
- *γεννούν και τα κοκόρια του*, βλ. λ. [κοκόρι](#)·
- *γεννούν κι οι πετεινοί του*, βλ. λ. [πετεινός](#)·
- *για το γαμπρό κι ο κόκορας γεννά αβγό*, βλ. λ. [γαμπρός](#)·
- *είχαμε τη γριά λεχούσα, γέννησε κι ο γέρος*, βλ. λ. [γριά](#)·
- *εμένα μάνα δε με γέννησε; ή εμάς μάνα δε μας γέννησε;* βλ. λ. [μάνα](#)·
- *θα γεννούσα!* έκφραση δυσαρέσκειας από κάποιον που τον αφήσαμε να περιμένει πολύ περισσότερο από την προκαθορισμένη ώρα του ραντεβού μας. Πολλές φορές, της φρ. προτάσσεται το λίγο ακόμα και·
- *θα το γεννήσω;* έκφραση δυσαρέσκειας σε κάποιον που μας ζητάει φορτικά να του δώσουμε κάτι που δεν έχουμε: «αφού στο 'πα χίλιες φορές πως δεν έχω αυτό που μου ζητάς, θα το γεννήσω;»·
- *λούσε με, χτενίσε με (χτένισέ με), ξέρω ποιος με γέννησε*, δηλώνει πως παρ' όλες τις φροντίδες και τις περιποιήσεις ενός παιδιού από κάποιον, δεν είναι δυνατόν να διαρρήξει το δεσμό του με τους γονείς του, ιδίως με τη μητέρα του: «όσο κι αν προσπαθείς με τα κόλπα σου να με κάνεις να ξεχάσω τους γονείς μου, λούσε με, χτενίσε με, ξέρω ποιος με γέννησε»·
- *μάνα, γιατί με γέννησες!* βλ. λ. [μάνα](#)·
- *μια φορά με γέννησε η μάνα μου*, βλ. λ. [μάνα](#)·
- *οπού 'χει τύχη, γεννά κι ο πετεινός του*, βλ. λ. [πετεινός](#)·
- *όπως του (τη) γέννησε η μάνα του (της)*, βλ. λ. [μάνα](#)·
- *σ' άλλους γεννάς τ' αβγό, σε μένα κακαρίζεις*, βλ. λ. [αβγό](#)·
- *σαν να τον γέννησα ή σαν να τον έχω γεννήσει*, γνωρίζω πάρα πολύ καλά την ψυχοσύνθεση, τα προτερήματα και τα ελαττώματα του ατόμου για το οποίο γίνεται λόγος: «είμαι σίγουρος πως θα ενεργήσει μ' αυτόν τον τρόπο, γιατί τον ξέρω, σαν να τον έχω γεννήσει»·
- *σε βάρκα σε γέννησε η μάνα σου;* βλ. λ. [βάρκα](#)·

- σε σπηλιά σε γέννησε η μάνα σου; βλ. λ. [σπηλιά](#).
- σε τσαντίρι σε γέννησε η μάνα σου; βλ. λ. [τσαντίρι](#).
- την πήρε όπως τη γέννησε η μάνα της, βλ. λ. [μάννα](#).
- το παιδί ακόμα δε γεννήθηκε κι η σκούφια αγοράστηκε, βλ. λ. [σκούφια](#).
- το σκυλί αρνί δε γεννάει, βλ. λ. [αρνί](#).
- τον έχω γεννήσει, τον ξέρω πάρα πολύ καλά, γνωρίζω όλες τις αδυναμίες του κι όλες τις ιδιοτροπίες του. Συνήθως της φρ. προτάσσεται το εγώ αυτόν.

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας